

[Hvidberg.]

efter de to store krige, men det var kun beløb, der medgik til den daglige drift, og for disse penge var museet på ingen måde i stand til at indkøbe kunstværker eller forøge samlingen eller holde den vedlige. Men her er det altså, at Ny Carlsbergfondet er trådt til, og foruden de beløb, man har skænket til museets drift og til reparationer, har man også givet meget store summer til indkøb af kunstværker. Ny Carlsbergfondet har alt i alt givet henved 11 mill. kr. til Glyptoteket.

Når man kaster et blik tilbage over denne fortid, kan jeg ikke se rettere, end at staten må føle sig forpligtet. Men det må staten jo i det hele taget. I tidligere tider måtte man stort set henholde sig til, hvad mæcenerne indkøbte og ville udstille for folket, men mæcenernes rolle må nu i vid udstrækning overtages af de demokratiske stater. Udviklingen er i store træk forløbet således, at oprindelig voksede kunsten i kirkens skygge, derefter kom tider, hvor det var de større borgere, der beskyttede kunsten, og efter den franske revolution blev borgerskabet den økonomisk bærende faktor i nationernes liv; det blev borgerskabets ære at virke for kunstens trivsel. I det store og hele har det været således lige op til første verdenskrig, kan man sige, men i vor tid er disse forhold jo totalt forandret. Borgerskabet ejer nuomstunder ingen mulighed for som før ved eget initiativ og egne midler at understøtte kunst og videnskab; det skyldes hele samfundsudviklingen, skatter og statsindgreb på så mange områder. Men samtidig er der jo også sket det, at de store masser i langt højere grad end tidligere er kommet i berøring med kunsten, og derfor forekommer det mig at være oplagt, at demokratierne nu må overtage mæcenernes eller borgerskabets rolle og gå ind for forpligtelsen til at samle og udstille kunst og tilvejebringe muligheder for at skabe ny kunst.

Nu må man så spørge: Burde man ikke nu tage skridet fuldt ud og lade denne samling, der repræsenterer overgangstiden fra „mæcenaalderen“, kunne man sige, til den dag, det mere bliver staterne, der træder til, overgå til statseje? Jeg mener, man i alt fald foreløbig ingenlunde bør gøre det. Jeg synes, det er udmærket, som det nu er, at det er en selvstændig institution, som det

offentlige har indseende med, og hvis økonomi er afhængig af tilskud både fra stat, kommune og private. Hvis institutionen helt overgår til staten, bliver den jo meget dyrere at drive, og så er det også muligt, at midlerne til anskaffelse af nye kunstværker vil blive indskrænket. Jeg tror derfor, den ordning, der er foreslået, er god, og jeg tror også, man med sindsro kan se på de udgifter, staten herved påtager sig; staten har jo indseende dermed, og udgifterne er fordelt på tre faktorer, så jeg nærer i grunden ikke den samme bekymring, som jeg havde indtryk af den ærede ordfører for venstre havde. Jeg vil gerne deltage i et udvalgsarbejde om alle enkeltheder.

Rager: Tidligere ordførere har allerede fremsat betragtninger over Glyptotekets værdi og over dets historie, væsentligt baseret på de bemærkninger, som medfølger lovforslaget, så derfor har jeg ikke lyst til yderligere at bruge tiden til at gå tilbage i historien eller fremsætte lignende bemærkninger. Det er vel ret naturligt, for når det ærede medlem hr. Hvidberg siger, at vi, der i dag er ordførere, hører til en art kulturel inderkreds, så vil jeg sige, at jeg føler mig alligevel i nogen grad som en spurv i tranedans; min berettigelse til at mase mig på ligger nærmest deri, at jeg var med ved sagens behandling i Københavns kommunalbestyrelse, og derfor vil jeg også her gerne give den nogle gode ord med på vejen, men jeg er klar over, at mine udtalelser ikke kan nå op på højde med deres, der normalt, om jeg så må sige, „gør“ i kultur.

Med hensyn til selve lovforslaget vil jeg dog gerne sige, idet jeg går over til den mere materialistiske del af det, at der er en ting, jeg ikke rigtig kan lide ved det, og det er, at man udsteder en blankoveksel. Jeg tror ikke, der bliver brug for meget mere end det, der er tale om her: et tilskud på omkring 70 000 kr. om året; men jeg vil efter min bedømmelse af tallene ikke garantere for, at det ikke kan blive 100 000 kr., måske endda lidt mere, hvilket ikke vil afskrække mig — jeg kan bare ikke lide, at vekslen er en fuldstændig blankoveksel. Jeg synes, det ville være rart, hvis man kunne foretage en vis loftlægning — selvom jeg ikke underkender den fare, der kan ligge deri, idet der er mange, som, når man lægger et loft, gerne